

Er du en gnist eller en flamme?

Gary Wilkerson May 26, 2014

Er dit liv en gnist eller en flamme? Når det kommer til vores vandring med Kristus, viser Bibelen os, at der er en afgørende forskel mellem en gnist og en flamme, og at den forskel afgør, om vores vandring er en velsignelse for ham. Vi ser denne forskel i henholdsvis Sauls og Davids liv.

Saul var Israels første konge, og på forskellige tidspunkter i hans regeringstid rørte Herren ham med en kraftfuld salvelse. Gud fik oven i købet Saul til at profetere, hvilket var overraskelse for hans omgivelser. "Da greb Guds ånd ham, og han kom i profetisk henrykkelse sammen med dem. Da alle de, der kendte ham fra tidligere, så ham i henrykkelse sammen med profeterne, sagde de til hinanden: »Hvad er der sket med Kishs søn? Er også Saul blandt profeterne?" (1. Sam. 10, 10).

Saul havde store oplevelser, øjeblikke som udløste himlens kraft i hans liv og antændte en stor iver i ham. "Da han hørte det, greb Guds ånd ham, og vreden flammede op i ham. Han tog et spand okser, skar dem i stykker og sendte stykkerne med sendebudene ud i hele Israel med den besked: »Hvis der er nogen, der ikke vil rykke ud sammen med Saul og Samuel, skal der ske det samme med hans okser.« Da blev folket grebet af rædsel for Herren, og de rykkede ud alle som én." (11, 6-7).

Der var mange situationer med umiskendelig salvelse i Sauls liv. Men efter salvelsen drev Saul bort fra Herren og hans iver svandt ind. En velkendt hændelse var, da Gud befalede Saul at slå Agag ihjel, den fjendtlige konge, som han havde taget til fange, og at han skulle tilintetgøre alt krigsbyttet fra kampen. Saul undlod at gøre dette. Han skånedes Agag og tog noget af krigsbyttet. Fordi han undlod at følge Herrens befaling ved flere lejligheder, blev Helligåndens værk i hans liv standset. Fordi han ikke adlød Herren, tog Herren til sidst kongeriget fra ham. Sauls regeringstid var en serie af åndelige gnister og sejrige stunder, som aldrig brød ud i en flamme af lydighed.

Imens oprejste Gud David til at blive Israels næste konge. Som David fik ry for sin dristige lydighed, bar denne lydighed frugt, og det gjorde Saul jaloux. På et tidspunkt forsøgte Saul at slå David ihjel, da han fangede ham i en hule ved Rama. Men selv der var Herren nådig og stoppede Saul inden han gjorde alvor af sin plan. "Mens han var på vej derhen, til Najot i Rama, kom Guds ånd også over ham, så han kom i profetisk henrykkelse, mens han vandrede af sted til Najot i Rama. Også han rev i profetisk henrykkelse klæderne af sig foran Samuel, og han faldt om og lå nøgen hele dagen og natten." (19, 23-24).

Saul var simpelthen ved at blive en frafalden, men alligevel forblev Herren nådig overfor ham. Saul blev ved med at vende sig fra Herren, og til sidst blev han plaget af en plagende ånd. Han blev svært deprimeret og fik raserianfald. Når han havde det sådan, tilkaldte Sauls tjener David, som spillede på sin harpe for at kongen skulle få det bedre.

Nå jeg yder rådgivning som pastor, ser jeg nogle gange et lignende mønster i menneskers liv. De beskriver en uklar følelse af bitterhed, fortvivlelse eller utilfredshed. Når jeg spørger til hvad årsagen kan være, er de forundrede, og siger, "Jeg ved det ikke. Jeg ved kun, at noget er galt." Når vi undersøger det nærmere, bliver det klart, at de modsætter sig den lutrende flamme, som Guds værk er i deres liv.

Ligesom Saul, oplever de udgydelser af Guds Ånd – en gnist fra himlen – mens de læser en bog, lovpriser i menigheden eller har fællesskab med venner – og de næres ved denne gnist for en stund. Men ikke længe efter "foragter" de den gnist, og bliver selvtilstrækkelige. Gnisten bliver aldrig til en flamme af lydighed, som vil støtte

deres vandring med Kristus. Ligesom Saul finder de måske en midlertidig trøst i tilbedelsens skønhed, lindret af manifestationen af Guds Ånds nærhed, men trøsten er kortvarig, og de forbliver elendige.

Jeg siger dette i ydmyghed, men når det kommer til vores vandring med Jesus, så er mange af os en gnist.

En gnist er midlertidig. Den holder kun et kort sekund før den går ud. Men det er formålet med en gnist – at antænde ting, at starte noget op. For eksempel skal der en gnist til for at antænde en gasgrill. Men gnisten i sig selv er ikke en ild. Den steger ikke maden på grillen. For at leve i den fylde, som Jesus har til hensigt med vores liv, så behøver vi en flamme, som konstant næres af olien fra Guds overbevisende nåde.

Davids liv viser os forskellen. Han fik de samme åndelige oplevelser som Saul, blev rørt og salvet af Guds hånd. Men den gnist, som David fik, blev til en flamme. "Samuel tog da hornet med olien og salvede ham, mens hans brødre var til stede, og fra den dag greb HERRENS ånd David." (Sam. 16, 13 – min fremhævelse). Ordene – "fra den dag af" – viser os forskellen mellem Sauls og Davids liv. Da først David modtog en gnist fra Gud, så værnede han om den og nærede den. Han besluttede, "Jeg ønsker denne gnist skal blive til en brændende flamme for Herren."

I Salme 51 søger David tre ting, som er vigtige for enhver troende i deres vandring med Herren. Den første ting, David søger fra Herren en personlig renselse. Han skriver, "Vend dit ansigt bort fra mine synder og udslet al min skyld! Skab et rent hjerte i mig, Gud, giv mig på ny en fast ånd! (Engelsk oversættelse "en loyal ånd." Salme 51, 9-10).

Når Guds gnist kommer, lindrer det os, men formålet er også at skabe en ild som lutrer. Hans hellige flamme renses os fra det, som ikke hører sig til. Og den brænder syndens slagger væk, så vi kommer til at afsky at gå på kompromis med vores åndelige liv. Det giver os også en passion for hellighed, så vi siger ligesom David, "Herre, jeg ønsker at stå ren ind for dig, at min ånd er ret ind for dig."

Mange kristne modsætter sig dette. Overbevisning kan føre til forandring, og vi er måske ikke villige til at ændre nogle af vores vaner eller ændre på ting som vi begærer. David henviser til denne modstand i sit eget hjerte, idet han siger, "Kast mig ikke bort fra dig, og tag ikke din hellige ånd fra mig! Lad mig atter frydes over din frelse, styrk mig med en villig ånd!" 51, 13-14).

Bemærk, at David lægger vægt på lydighed i dette vers. Apostlen Paulus kunne nemt have undladt at adlyde Guds vejledning og gået sine egne veje i de missioner, han blev sendt ud på. Paulus overvejede at bringe evangeliet til Asien, men han fortæller, at Helligånden forbød ham at tage af sted. Paulus vidste, at hvis han gjorde som han ville, ville han bedrøve Helligånden. Han ville stadig være frelst og elsket af Gud, men han ville have begrænset Helligåndens kraft i sit liv.

Det var præcis det, der skete for kong Saul. Da han blev ved med at undlade at adlyde, så blev Guds Ånds kraft mindre og mindre i hans liv. Efter nogen tid kunne Saul ikke længere høre Guds stemme og han blev ikke længere rørt af Guds Ånd. Han havde aldrig tilladt den første gnist at bryde ud i en rensende flamme.

Den anden ting, som David søgte hos Gud var en vedholdende trang.

David skriver, "Kast mig ikke bort fra dig, og tag ikke din hellige ånd fra mig!" (51, 13). Vi ved, at Gud er allestedsnærværende, men hans åbenbare nærvær er noget helt andet. Det er derfor så mange lovprisningsgudstjenester begynder med kor, som bønfaller Helligånden om at være stil stede. David siger her, "Herre, jeg har brug for dit nærvær, ikke kun i dag også i morgen. Jeg ønsker ikke at det skal aftage, jeg ønsker ikke vende tilbage til lunkenhed. Kære Gud, tag ikke din Hellige Ånd fra mig. Bliv hos mig, også når jeg ikke er til tilbedelse af dig!"

Vi ved alle hvordan der er. I menigheden og i vores fællesskab med andre kender vi Guds åbenbare tilstedeværelse. Gnister springer og giver en følelse af friskt, nyt liv, og vi ønsker inderligt, at Gud skal røre os på

den måde hver time hver dag. Men gnisten svinder ind, som dagen går og vi bliver bombarderet med de daglige krav på jobbet, i familien, og regninger, som hober sig op og overvælder os.

Jeg ryger ind i denne cyklus hver september til vores tjenestes EXPECT konference. Jeg bliver rørt og inspireret af de gudfrygtige ledere, som taler der, og deres stærke budskaber bringer mig ned på mine knæ. Men sidste september kom jeg med en frimodig bøn til Gud: "Herre, hvis du ikke vil give næring til gnisten, så lad være med at tænde den."

Jeg var træt af rutschebaneture, af at få tændt en gnist uden en flamme til at holde den ved lige, at befinde mig på bjergtoppen den ene uge, bare for at vende tilbage til hårdt slid den næste. Så jeg spurgte, "Gud, uanset hvilken flamme du antænder i mig, så beder jeg om, at du vil lade den vokse mere og mere. Giv mig en loyal ånd, som David sagde. Hvis du tænder en gnist, så lad den vokse til en flamme!" Gud har givet næring til den flamme disse seneste måneder. Menigheden, som jeg er leder for, har nu en pastor, som er brændende i bøn for sit folk. Jeg er måske ikke i stand til at invitere alle på kaffe, eller spille golf med dem, men jeg har en loyal ånd, som går i forbøn for dem nat og dag, så deres liv kan blive alt, hvad det kan blive for Jesus.

Det leder mig til den tredje ting, som David søger fra Gud: et kraftfuldt vidne.

David skriver, "Jeg vil lære lovbyggere dine veje, så syndere kan vende om til dig. Herre, åbn mine læber, så min mund kan forkynde din pris." Salme 51, 15 og 17).

Den ild, vi får, er ikke kun til eget brug. Det er meningen, den skal brænde med iver for vores nære omgivelser og for verden. Hvis vi tillader denne flamme, at brænde inden i os, vil det lede os til at tage evangeliet udenfor vores menigheds mure. Vi opdager, "Denne brændende ild i mig kan ikke holdes tilbage. Stakkels mig, hvis jeg holder den for mig selv!"

Hvis der er en ægte ild som brænder, vil den få os til at antænde en ild i vores by.

Vi kan slet ikke holde os tilbage, når vi er blevet personligt rensset af Gud og fyldt med en blivende hunger om at have hans liv i os. Det gør, at vi får lyst til at råbe vores lovprisning til Herren ud, så hele verden kan høre det. Nogle af de bedste lovprisere, jeg kender, er dem som råber, "Tak, Jesus, at lige nu sidder min kollega lige ved siden af mig på kirkebænken og mærker din ufattelige kærlighed."

Hvis vi ikke har denne ild, så er det ligegyldigt hvor kraftfulde vores gudstjenester er. Flammer fra himlen kunne falde på vores hoveder og vi kunne falde på vores ansigt i ærefrygt, men disse ting alene viser ikke pinsedagens kraft. Så længe vækkelsen forbliver inden for menighedens mure, så er det sandsynligvis slet ikke en vækkelse. Hvis der brænder en ægte ild, vil den få os til at antænde en ild i vores byer. Vores bøn til Herren må være, "Gud, hvis du tænder en gnist, så lad den få mig til at tale med syndere. Salv mig, så jeg kan vise dem din kærlighed. Send mig af sted med Jesu overbevisende kærlighed."

Hvis du ser disse tre ting virke i dit liv, ved du, at dit liv ikke længere er en gnist, men en flamme.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/134/>